

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/117/2018
Identifikačné číslo spisu: 8017200803
Dátum vydania rozhodnutia: 27. apríla 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:8017200803.4

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej, členky senátu JUDr. Jany Martinčekovej a člena senátu Michala Novotného (sudca spravodajca) vo veci žalobcu: T. T. Y., nar. XX. J. XXXX, X. Q. D. XXX/X, P. B. O., zastúpeného: JUDr. Stanislav Kaščák, advokát, 1. mája 1246, Vranov nad Topľou, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej z 26. septembra 2017 č. 42662-2/2017-BA, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 8 Sa 5/2017-100 z 15. mája 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 8 Sa 5/2017-100 z 15. mája 2018 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívnych spisov žalovanej vyplýva, že žalobca na základe povolenia z 29. decembra 2006 poskytoval zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení v odbore ortopédia. Slovenská lekárska komora mu ešte 30. júna 2006 vydala licenciu na výkon samostatnej zdravotníckej praxe č. L1A/PO/1257/06. Na žiadosť žalobcu mu Prešovský samosprávny kraj 6. decembra 2013 s účinnosťou k 31. decembru 2013 zrušil skoršie povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia. Licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe mu však zostala v platnosti aj po tomto dni. Napriek tomu sa žalobca u žalovanej uplynutím 1. januára 2014 odhlásil z povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činnnej osoby.

2. Po zistení, že žalobca bol aj naďalej (po 1. januári 2014) držiteľom licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe a zároveň bol registrovaný na daň z príjmu fyzickej osoby podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 595/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2013, resp. od 1. januára 2014, pobočka žalovanej vo Vranove nad Topľou rozhodnutím z 12. apríla 2017, č. 15200-5/2017-VT, vyslovila, že povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie žalobcovi nezaniklo 1. januára 2014. Pobočka vyšla z toho, že licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe je oprávnením na vykonávanie činnosti podľa § 5 v spojení s § 293cu zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení použiteľnom do 30. júna 2014, v dôsledku čoho bol žalobca aj po 1. januári 2014 samostatne zárobkovo činnou osobou. Navyše z výpisu daňového priznania žalobcu k dani z príjmov pobočka

zistila, že jeho príjem v roku 2012 a 2013 neklesol pod zákonom stanovenú hranicu podľa § 21 ods. 1 cit. zák. a bol vyšší ako 12-násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 5 cit. zák. Jeho povinné nemocenské a dôchodkové poistenie tak podľa § 21 ods. 1 cit. zák. mohlo zaniknúť až 30. júna kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, kedy jeho príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti nepresiahol uvedenú hranicu, alebo podľa § 21 ods. 4 cit. zák. dňom zrušenia registrácie na účely dani z príjmu fyzickej osoby podľa § 67 ods. 9 zákona č. 563/2009 Z. z.

3. Napriek odvolaniu žalobcu žalovaná toto rozhodnutie potvrdila svojím rozhodnutím z 26. septembra 2017, č. 42662-2/2017-BA. Do odôvodnenia prevzala odôvodnenie rozhodnutia pobočky, ktoré považovala správne. Zdôraznila, že podľa § 3 ods. 4 písm. c) a § 10 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve v znení neskorších predpisov sa zdravotnícke povolanie lekár mohlo vykonávať aj na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe. Licencia L1A tak bola oprávnením podľa § 5 v spojení s § 3 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2011, ktoré zakladalo žalobcovi postavenie samostatne zárobkovo činnnej osoby. Tiež uviedla, že v zmysle novelizovaného § 5 cit. zák. žalobca nadobudol postavenie samostatne zárobkovo činnnej osoby, pretože splnil podmienku veku a tiež bol registrovaný na daň z príjmu fyzických osôb. Žalovaná nezistila ani žiadne porušenie procesných práv žalobcu, pretože napadnuté rozhodnutie obsahovalo všetky predpísané náležitosti podľa § 209 cit. zák. Rozhodnutie vo veci zániku sociálneho poistenia vydáva pobočka žalovanej v zmysle § 178 ods. 1 písm. a) cit. zák. len v sporných prípadoch. Podanie odhlášky sa nepovažuje za právny úkon, a preto odo dňa jej podania neplynú žiadna lehota na povolenie obnovy konania.

4. Správny súd tu napadnutým rozsudkom vyhovel správnej žalobe a zrušil toto rozhodnutie žalovanej podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP. Vytkol jej, že nevenovala dostatočnú pozornosť tomu, že žalobca podal odhlášku žalovanej k 1. januáru 2014 a od nasledujúceho dňa už nevykonával činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba. Nesúhlasil ani so záverom, že po zániku povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia nastúpil iný dôvod povinného poistenia - držba licencie L1A, hoci žalobca na jej základe nevykonával žiadnu činnosť ani z nej nemal žiaden príjem. Prvostupňové rozhodnutie pobočky vydané po viac ako troch rokoch od prijatia odhlášky považoval za nepredvídateľné, navyše s obsahovými nedostatkami a nezodpovedajúce požiadavkám § 209 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. Argumentácia žalovanej, že prvostupňové rozhodnutie pobočky je správne a v súlade so zákonom, je len formálnym konštatovaním, ktoré nemá oporu v skutočnom obsahu jeho odôvodnenia. Záverom zdôraznil, že pri posudzovaní veci zohľadňoval nielen logický význam ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z., ale aj jeho účel, ktorý vzhľadom na konštatovaný časový odstup vydania rozhodnutia zjavne nebol sledovaný.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

5. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalovaná domáha zrušenia tohto rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie. Zdôraznila, že postavenie samostatne zárobkovo činnnej osoby je podľa § 5 v spojení s § 3 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. a § 6 ods. 1 písm. c) zákona č. 595/2003 Z. z. naviazané na oprávnenie vykonávať určitú činnosť, nie na jej skutočnú realizáciu. Podľa § 3 ods. 4 zákona č. 578/2004 Z. z. je také oprávnenie spojené aj s licenciou na výkon samostatnej zdravotníckej praxe. Jej držiteľ môže vykonávať zdravotnícke povolanie a dosahovať príjmy podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 595/2003 Z. z. Po novelizácii § 5 zákona č. 461/2003 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2011 musí fyzická osoba spĺňať podmienku dovŕšenia 18 rokov veku a byť registrovaná na daňovom úrade v súvislosti so zárobkovou činnosťou, ktorá zakladá dosahovanie príjmu z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti. Keďže žalobca bol registrovaný na daňovom úrade od 2. augusta 1995 a jeho príjem bol vyšší ako zákonom stanovená hranica, splnil všetky zákonné podmienky samostatne zárobkovo činnnej osoby. Žalovaná zotrvala na tom, že jeho povinné poistenie nemohlo zaniknúť 1. januára 2014 podaním registračného listu - odhlášky, keďže podanie odhlášky má len deklaratórne účinky a samo osebe nemá za následok zánik povinného poistenia. V čase podania odhlášky nemala vedomosť, že žalobca je držiteľom licencie L1A, a preto vydala prvostupňové rozhodnutie až po troch rokoch.

6. Žalobca navrhol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť, pričom sa pridržiaval argumentov zo svojich predchádzajúcich podaní. Dodal, že žalovaná vykladá právnu úpravu formalisticky bez ohľadu

na to, že žalobca nikdy na základe licencie L1A nevykonával žiadnu činnosť a zrušením identifikačného čísla organizácie ju ani vykonávať nemohol.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

7. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), na ktorý od 1. augusta 2021 prešiel výkon súdnictva z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov), preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) v medziach uplatnených kasačných bodov (§ 453 ods. 2 SSP).

8. V prerokúvanej veci žalovaná pobočka ako organizačná zložka verejnoprávnej inštitúcie zriadenej na výkon sociálneho poistenia podľa § 120 zákona č. 461/2003 Z. z. konala a rozhodovala v rámci svojej právomoci o otázke zániku poistenia, ktorý považovala za sporný. Toto rozhodovanie je podľa § 172 ods. 5 cit. zák. predmetom nedávkového konania, ktoré sa spravuje tretou časťou (§ 172 až 225) zákona č. 461/2003 Z. z.

9. Nedávkové konanie sa podľa § 184 ods. 8 cit. zák. začína okrem iného z podnetu organizačnej zložky Sociálnej poisťovne. Také konanie je podľa § 185 ods. 4 cit. zák. začaté odo dňa, keď príslušná organizačná zložka urobila voči účastníkovi prvý úkon. Podľa § 195 ods. 1 cit. zák. organizačná zložka Sociálnej poisťovne pred vydaním rozhodnutia postupuje tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav veci, a na ten účel obstará podklady na rozhodnutie. Podľa § 209 ods. 1 cit. zák. sa rozhodnutie organizačnej zložky vydáva písomne, ak zákon neustanovuje inak. Rozhodnutie musí byť v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. Podľa § 210 ods. 2 cit. zák. sú organizačné zložky povinné rozhodnúť (okrem iného) vo veci zániku poistenia v sporných prípadoch najneskôr do 60 dní od začatia konania, resp. v mimoriadne zložitých prípadoch najneskôr do 120 dní od začatia konania.

10. Z citovaných § 184 ods. 8 a § 185 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. tak predovšetkým vyplýva, že okamihom začatia nedávkového konania na podnet organizačnej zložky je deň, kedy bol voči účastníkovi urobený prvý úkon. Inak povedané, konanie je začaté vtedy, keď organizačná zložka voči účastníkovi (navonok) prejavila, že voči nemu vedie určité nedávkové konanie. Takýmto prvým úkonom podľa judikatúry môže byť aj samo vydanie písomného rozhodnutia (§ 209 cit. zák.), keďže aj z neho je celkom zrejmé, že sa voči účastníkovi vedie určité konanie s určitým predmetom. Zákon č. 461/2003 Z. z. na rozdiel od napríklad zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) neobsahuje všeobecné ustanovenie o tom, že účastníkov treba o začatí konania upovedomiť a dať im možnosť vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia pred jeho vydaním (§ 33 ods. 2 Spr. por.). To samozrejme nezbavuje žalovanú povinnosti zabezpečiť účastníkovi konania ochranu jeho oprávnení, ktoré sú konkretizáciou základného práva na inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, prípadne i základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (porov. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Vs 1/2019).

11. Ak organizačná zložka pred vydaním prvostupňového rozhodnutia nedá účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, môže sa týmto postupom pripraviť o určité dôležité poznatky (dôkazy), a tým spôsobiť, že jej rozhodnutie nebude vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu (cit. § 209 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z.), teda bude nezákonné. To, či sa tak stalo, treba hodnotiť vždy v konkrétnej veci s ohľadom na to, z akého podkladu organizačná zložka pri svojom rozhodovaní vychádzala a čo pri svojom rozhodovaní nezohľadnila.

12. V prerokúvanej veci pobočka vo Vranove nad Topľou už 24. marca 2017 v záujme presného a úplného zistenia skutočností vo veci zániku sociálneho poistenia vyzvala žalobcu na predloženie kópie licencie L1A. Pobočka žalovanej ho upozornila, že ak licenciu L1A nepredloží, bude pokračovať v konaní vydaním rozhodnutia v spornom prípade. Výzva bola žalobcovi doručená 31. marca 2017. Žalobcovi, tak bola daná jednak možnosť, aby túto licenciu predložil sám a jednak možnosť, aby už v tomto okamihu mohol uviesť svoje argumenty, kvôli ktorým sa domnieva, že táto licencia nezakladá oprávnenie na vykonávanie samostatnej zárobkovej činnosti na účely § 5 zákona č. 461/2003 Z. z. Následne na to pobočka žalovanej vydala prvostupňové rozhodnutie z 12. apríla 2017, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že pri jeho vydaní vychádzala z informácií poskytnutých Slovenskou lekárskou komorou, že žalobca je držiteľom licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe L1A/PO/1257/06 z 12. júla 2006. Žalobca aj v tomto okamihu mohol uplatniť svoje práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48

ods. 2 ústavy podaním odvolania proti tomuto rozhodnutiu. Žalobca odvolanie podal a namietal v ňom obdobné argumenty ako v jeho neskorších podaniach. Nijako v ňom však nerozporoval skutkový stav v súvislosti s držbou licencie L1A a s výškou príjmu za rok 2012 a 2013. Dokonca sám potvrdil, že držiteľom licencie L1A bol až do 28. februára 2015, kedy požiadal o jej zrušenie. Z uvedeného je tak nepochybné, že žalobcovi bola daná primeraná možnosť, aby uplatňoval svoje právo vyjadriť sa k skutkovému stavu rozhodnutia a navrhovať vykonanie dôkazov.

13. Kasačný súd sa nestotožňuje ani s názorom správneho súdu, že rozhodnutia žalovanej sú nedostatočne odôvodnené. Podľa § 209 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. sa v odôvodnení rozhodnutia uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bola organizačná zložka vedená pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodovala. Síce odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia je stručné, je však z neho dostatočne zrejmé, z čoho pobočka vychádzala a ako použila právne predpisy. Okrem toho podľa ustálenej judikatúry (porov. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sž 116/96, 5 Sž 106/01, 6 Sžp 26/2011 alebo 7 Sžsk 58/2020 alebo rozhodnutie tunajšieho súdu sp. zn. 5 Sžk 29/2019) tvorí konanie pred prvostupňovým a odvolacím orgánom verejnej správy jeden celok, v dôsledku čoho postačí, ak sa námietkami účastníka zaoberá odvolací orgán. Ak aj prvostupňové rozhodnutie nedávalo odpovede na všetky otázky žalobcu, podľa názoru kasačného súdu ho jednoznačne dáva preskúmané rozhodnutie žalovanej. V dôsledku toho nemožno prijať záver, že by tieto rozhodnutia boli nepreskúmateľné podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP.

14. Názor žalobcu, že prijatie odhlášky žalovanou predstavuje rozhodnutie o zániku poistenia, nemá oporu v ustanoveniach zákona o sociálnom poistení. Podľa cit. § 209 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. sa totiž rozhodnutie vydáva písomne, ak tento zákon neustanovuje inak. Pod pojmom „ustanovuje inak“ treba rozumieť ustanovenie, v ktorom je výslovne dovolené vydať rozhodnutie ústne alebo vyznačením v spise (napr. § 194 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z.). Nemožno však z neho vyvodiť, že za rozhodnutie možno považovať každý akt, ktorým organizačná zložka niečo vyznačila v spise alebo informačnom systéme. Podľa § 228 ods. 1 cit. zák. v znení účinnom do 31. decembra 2013 bola samostatne zárobkovo činná osoba povinná odhlásiť sa z povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia do ôsmich dní od jeho zániku. Citované ustanovenie, ani iné ustanovenia neustanovovali nič o tom, že by na základe tejto odhlášky mala žalovaná vydať rozhodnutie o zániku vyznačením v spise. Odhláška bola teda len evidenčným úkonom poistenca, ktorým oznamoval žalovanej skutočnosti, kvôli ktorým mu - podľa jeho názoru - zanikalo povinné poistenie. Žalovaná mohla údaje v odhláške bez ďalšieho akceptovať, táto akceptácia však nemá povahu právoplatného rozhodnutia o zániku sociálneho poistenia. Ak žalovaná považovala údaje v odhláške alebo jej účinky za sporné, mohla v nedávkovom konaní podľa § 172 ods. 5 cit. zák. rozhodnúť o zániku povinného poistenia inak než bolo uvedené v odhláške.

15. Poslednou, najzásadnejšou otázkou, na ktorej správny súd postavil svoj zrušujúci rozsudok a ktorej sa v prevažnej miere venuje aj kasačná sťažnosť, je však otázka, či držba licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (L1A) zakladala žalobcovi povinné nemocenské a dôchodkové poistenie. Táto kľúčová právna otázka bola medzičasom predmetom rozporných rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Vs 1/2019 a 1 Vs 3/2019. Podľa § 466 ods. 3 SSP je právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu pre senáty záväzný, no možno sa od neho odchýliť len tým, že sa vec znova postúpi na prejednanie veľkému senátu. Takéto nové rozhodnutie veľkého senátu sa potom znova stáva záväzným pre všetky senáty. To však logicky predpokladá, že vydaním nového rozhodnutia veľkého senátu zanikajú účinky záväznosti právneho názoru vyjadreného v skoršom rozhodnutí veľkého senátu v tom rozsahu, v akom právny názor vyjadrený v neskoršom rozhodnutí nemôže obstať popri skoršom rozhodnutí veľkého senátu. Podľa kasačného súdu tak v súčasnosti treba pri riešení otázky účinkov licencie L1A vychádzať z neskoršieho rozsudku veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Vs 3/2019.

16. V ňom veľký senát formuloval právny názor, že licenciu L1A (na výkon samostatnej zdravotníckej praxe) ako samostatné oprávnenie na výkon zdravotníckeho povolania podľa § 3 ods. 4 písm. c) zákona č. 578/2004 Z. z. treba považovať za oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. [pozn. s účinnosťou od 1. januára 2011 v zmysle § 5 v spojení s § 3 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. a § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 595/2003 Z. z.], na základe ktorého je lekár - držiteľ licencie L1A považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu na účely sociálneho poistenia. Vykonávanie zdravotníckeho povolania v pracovnoprávnom

vzťahu lekárom, ktorý je držiteľom licencie L1B a ktorý je súčasne stále držiteľom licencie L1A, nie je prekážkou možnosti poskytovať zdravotnú starostlivosť aj na základe licencie L1A, a teda nie je dôvodom, aby držiteľ licencie L1A nebol považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu podľa citovaného ustanovenia. Sociálna poisťovňa neposudzuje príjem takého lekára výlučne vo vzťahu k licenci L1A a teda nie je povinná skúmať, či všetky príjmy vykázané v jeho daňovom priznaní v príslušnom zdaňovacom období sú príjmami lekára, považovaného za samostatne zárobkovo činnú osobu podľa § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. Ak taký lekár v daňovom priznaní priznal príjmy, považované za príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou (§ 6 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov), ide vždy o príjem samostatne zárobkovo činnnej osoby a nie je právne významné, či tento príjem fyzická osoba dosiahla z titulu jej postavenia podľa § 5 písm. c) alebo aj podľa iných písmen v § 5 zákona č. 461/2003 Z. z. Rozhodnutie veľkého senátu najvyššieho súdu bolo napadnuté aj ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy. Ústavný súd Slovenskej republiky ju však uznesením sp. zn. IV. ÚS 610/2021 odmietol, pretože vyslovené právny závery nepovažoval za ústavne neudržateľné.

17. Senát najvyššieho správneho súdu je podľa § 466 ods. 3 SSP uvedenými právnymi názormi viazaný a nevidí žiaden dôvod, aby sa od nich podľa citovaného ustanovenia odkláňal. Právny názor vyslovený v správnej žalobe, že licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe sama neoprávňuje na poskytovanie zdravotnej starostlivosti, odporuje jasnému zneniu § 10 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z. Podľa tohto ustanovenia totiž možno ako samostatnú zdravotnícku prax poskytovať zdravotnú starostlivosť buď v zariadení iného poskytovateľa alebo na inom mieste ako v zdravotníctvom zariadení. Predpokladom využívania licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, tak nie je existencia zdravotníckeho zariadenia. Táto licencia podľa citovaného ustanovenia umožňuje poskytovať zdravotnú starostlivosť v zásade na akomkoľvek mieste. Lekár, ktorý poskytoval zdravotnú starostlivosť na základe tejto licencie, bol dokonca podľa § 119 ods. 1 písm. a) zákona č. 362/2011 Z. z. o liekoch a zdravotníckych pomôckach v znení účinnom do 30. júna 2014 oprávnený predpisovať aj lieky, a to aj keď samostatnú zdravotnícku prax vykonával na inom mieste ako v zdravotníckom zariadení. Licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, tak zakladala plnohodnotné oprávnenie lekára na poskytovanie zdravotnej starostlivosti bez viazanosti na určité zdravotnícke zariadenie. Tomuto záveru svedčí okrem ustanovenia § 3 ods. 4 zákona č. 578/2004 Z. z. aj ustanovenie § 4 písm. b) cit. zák., podľa ktorého je fyzická osoba, ktorá poskytuje zdravotnú starostlivosť na základe takejto licencie, rovnakým poskytovateľom ako osoba, ktorá ju poskytuje na základe povolenia podľa § 11 cit. zák. Zo žiadneho ustanovenia citovaného zákona nemožno vyvodiť, že by tieto účinky licencie boli akokoľvek dotknuté zrušením kódu poskytovateľa alebo identifikačného čísla organizácie (§ 21 zákona č. 540/2001 Z. z. o štátnej štatistike v znení neskorších predpisov).

18. Z uvedených dôvodov senát najvyššieho správneho súdu nevidí ani dôvod odkláňať sa od právneho záveru, že držba licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe je oprávnením na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu v zmysle § 5 v spojení s § 3 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2011. Lekár, ktorý je držiteľom takejto licencie, je podľa citovaného ustanovenia samostatne zárobkovo činnou osobou, ktorej účasť na povinnom nemocenskom a dôchodkovom poistení môže podľa § 21 ods. 1 a ods. 4 cit. zák. zaniknúť buď zánikom tejto licencie alebo tým, že jeho príjem z podnikania a inej zárobkovej činnosti poklesne pod 12-násobok vymeriavacieho základu podľa § 138 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. a tiež aj v zmysle § 21 ods. 4 cit. zák. dňom zrušenia registrácie na účely dani z príjmu fyzickej osoby podľa § 67 ods. 9 zákona č. 563/2009 Z. z. Žalobca bol však aj po 1. januári 2014 naďalej registrovaný na príslušnom daňovom úrade a zároveň jeho príjem z podnikania a inej samostatnej zárobkovej činnosti za rok 2012 a 2013 neklesol pod zákonom stanovenú hranicu. Za daných okolností, tak žalovaná správne rozhodla, že žalobcovi nezaniklo povinné nemocenské a dôchodkové poistenie 1. januára 2014.

IV.

Záver

19. Správny súd tak nepostupoval správne, keď dospel k právnemu záveru, že preskúmané rozhodnutie trpí vytýkanými nedostatkami, a preto jeho rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP]. Kasačná sťažnosť je tak v tomto sťažnostnom bode dôvodná, v dôsledku čoho kasačný súd podľa § 462 ods. 1 SSP napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil

správnemu súdu na ďalšie konanie. Správny súd o správnej žalobe rozhodne znova, viazaný právnym názorom vysloveným v tomto rozsudku (§ 469 SSP).

20. Trovy konania o tejto kasačnej sťažnosti sú súčasťou trov konania, o ktorých podľa § 467 ods. 3 SSP rozhodne správny súd v novom konečnom rozhodnutí.

21. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.